

Kis jelenetek

Avillamos késik. Egy úr türelmetlenül járkal föl s alá a megálló előtt, mint ketreche zárt oroslán. A sín közepére telepszik és onnan lesi, szinte bővíli a késlekedő villamoskocsit. Látszik, hogy nagyon sietős az útja. Talán életbevágóan fontos. A többi türelmesebb várakozót is valósággal lázba hozza ez az izgalom. Rájuk is átragad ez a mindent magával sodró nyugtalanság. Ha lehetne, valmennyien odavarázsolnák a kocsit, csakhogy a türelmetlen úr le ne késsék. A villamos azonban még mindig nem jön. Ellenben a túlsó oldalon vígan csilingelnek egymás után a kocsik, az ellenkező irányban. A türelmetlen úr már nem tud hová lenni. Szitkozódik a fogai között, fúj, csattogtatja ujjait, dobog a lábával. Egyszerre magánkívül rohan a túlsó oldalra, s önkívületes dühében fölugrik egy ellenkező irányba rohanó villamosra.

Az ottmaradtak értetlenül bámulnak utána.

•

Az előkelő ház gazdája hirtelen lefordult a székről és szörnyethalt. A szerencsétlenségénél véletlenül épp jelen volt a rokonság egy szerény tagja. A ház zárkózott úrnője a szörnyű eseményt követő pillanatban ijedelmes arccal fordult a rokonhoz:

Csak arra az egyre kérlek, hogy senkinek a világon ne mondd el, hogy valami történt nálunk. Végtére nem kell másoknak tudni, hogy meghalt az úram. Nem tartozik senkire, és nem szeretem, ha a házunkból bármi is kiszivárog.

•

Nemrég a nagy bécsi tudósnak, Freudnak egyik barátja tartózkodott nálunk. Egyik budapesti orvos kislevele elébe állt, s arra kérte, küldjön neki egy névalírást Freudtól.

Mi az, Jankó, te gyűjtöd a híres emberek aláírását? – kérdezte tőle apja. – Ezt idáig nem is tudtam.

Á – felelte Jankó mélységes megvetéssel. – Dehogyan gyűjtöm. De kapok érte két brazíliai bélyeget.

1933. július 25., kedd, 9. old.